

Búcsú a depressziótól!

[Látó, 2011. október]

Münchentől Marosvásárhelyig,
2011. augusztus 21-én

ÍGY BÚCSÚZOTT KOVÁCS ANDRÁS FERENC:

Isten Veled, komisz Depresszió!
Elköltözöm egy felsőbb emeletre,
ahonnan már a Hivatal se vet le,
s nem kérdi fruska-had, mi rossz, mi jó?

Madártávlatra már Redakció,
széltől a theátrum, méltóbb szeretetre
éhes komédiás, gyászos keretbe
vezényelt népség, vak ribillió...

Marad a tiszta leltár: Kriszta, Fanni,
üres papírlap hívó hallgatása,
néhány haver, ki nem bírt itt maradni,

lelkemnek bűvös orvoslója, Dása,
Gavril, ki drámát sürgetni se rest,
s utolsó gyarló főbélőm: e test.

ÉS TOMPA GÁBOR ÍGYEN BÚCSÚZOTT:

A mélyben titkos, óceáni magma
fortyogva hűl, szívkerget tépeget –
rakódnak bennem évek, rétegek,
s mennyem beszipant, mint egy pánik-akna.

Mit is vélhetnék pur színházilag ma?
Világ gyomrában kétely émelyeg –
s elrémhedek, hogy itt (extrém helyek
között) költőnek lenni kvázi szakma!

Várhat Kolozsvár, Párizs, San Diego –
dúlt énekből virágzik sanda egó,
mint álmodó rózsává vált paraj...

Most elvonulnék... Pá! Expressz szíóka!
Elúszom tonnás, más depressziókba,
mint nászi dalt mennydörgő bálnaraj!

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Kovács András Ferenc - Tompa Gábor

Látó Szépirodalmi Folyóirat